

Aske Munk-Jørgensen

ÅBNE DØRE, LUKKEDE DØRE

DREAMLITT

Åbne døre, lukkede døre

Åbne døre, lukkede døre
Af Aske Munk-Jørgensen

Forlaget DreamLitt || www.dreamlitt.com
Redaktør: Anna Bødewadt Dyhr Lorenzen
Omslag: Diana Sørensen
Grafiker: Diana Sørensen
Læseeksemplar af 1. udgave 2016

‘Kærlighedens væsen’ er tidligere udgivet på Forlaget Kandor

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Aske Munk-Jørgensen

ÅBNE DØRE, LUKKEDE DØRE

Dette læseeksemplar indeholder følgende to noveller

Jesper krydser over

Pige med solbriller

Jesper krydser over

„Hvad er du for en?“ spurgte manden.

„Helt ærligt, hvor er du tosset. Jeg er en alf,“ svarede den lille alf. Hun lignede en pige på fem, måske seks år. Hun slog med vingerne. Det lød som glasklokker. Der var noget ved hendes måde at tale på, som fik ham til at studse.

„Taler alfer århusiansk?“ spurgte manden.

„Selvfølgelig gør de det,“ svarede alfen. Hun lavede en piruet og stirrede nysgerrigt på ham.

Der er vel heller ikke så meget mere at sige til den sag, tænkte manden. Hvis en alf med gennemsigtige vinger, der lød som glasklokker, kunne dukke op på en legeplads på Hulgårds Plads, kunne den vel også tale århusiansk.

„Hvad laver sådan en som dig på en legeplads?“ spurgte manden.

Hun trak på skuldrene. „Leger. Hvad ellers?“

Manden så rundt. Det var tirsdag. Klokkeren var 10.30, og legepladsen var tom. Bilerne larmede, himlen var overskyet, og det småblæste. Han havde hænderne i jakken for at skærme dem mod kulden.

„Hvad laver du selv på en legeplads?“ spurgte alfen.

„Tjah,“ svarede han. „Jeg sidder. På en bænk.“

„Hvorfor leger du ikke?“

„Folk på min alder leger nok bare ikke så meget,“ svarede han.

„Tosset,“ svarede alfen.

Hendes dialekt er godt nok stærk, tænkte manden. Hun gør det sikkert for at drille nu.

Den lille alf hoppede i gadedrengeløb over til en vippe. Hun stoppede op og vendte sig om.

„Vil du være med til at vippe?“ spurgte hun.

„Jeg tror, jeg er for tung.“ Manden trak på smilebåndet.

„Du er jo lille, og jeg er meget stor.“

„Prøv lige at høre her,“ sagde alfen. „Jeg er en alf, det der skal du slet ikke spekulere på.“

Hun hoppede op på vippen og satte sig til rette. Den bevægede sig ikke. Den stod bare stille, som om hun ingenting vejede.

Men nu er hun selvfølgelig heller ikke særligt stor, tænkte han.

Så vinkede hun til ham. „Kom så.“

Han trak på skuldrene og rejste sig op. Han havde stadig hænderne i lommerne.

„Kom nu! Du skal ikke være flov.“ Alfen rykkede sig utålmodigt på vippen. På Hulgårdsvej larmede bilerne. På den anden side af legepladsen, halvt skjult bag de nøgne træer, lå en boligforeningsblok med tomme vinduer. Gråspurvvene kværnede løs i buskadset.

Han rystede på hovedet og så sig om, før han satte sig overskrævs på vippen. Hvad ville folk ikke sige til, at en voksen mand legede med en lille pige?

Han spærrede øjnene op. For et øjeblik siden havde hun ikke engang trykket vippen ned, da hun hoppede op på den, så lidt vejede hun. Nu havde han lige sat sig på den i den anden ende, og pludselig kunne hun holde vippen i ligevægt. Og han vejede altså 90 kilo.

„Sig mig, hvordan kan –“

Alfen afbrød ham: „Var det ikke det, jeg sagde? Vi alfer kan al mulig magi.“

„Hm“ sagde manden.

„Hvad hedder du?“ spurgte alfen.

„Jeg hedder Jesper,“ svarede han og spurgte: „Hvad hedder du?“

„Stella.“

„Det er et flot navn.“

„Tak,“ sagde Stella.

„Det betyder stjerne på latin,“ sagde han.

„Ja,“ svarede Stella. „Vi kalder det nu ikke latin. Men jeg ved godt, det var det, I kaldte det.“

„Hvornår?“ spurgte Jesper.

„Da I begyndte at tale det. Hos os hedder det bare alfesprog. Lingua phasma.“ Hun kastede ham et blik.

„Alfesprog?“

Stella nikkede og satte sig. „Nemlig. Det er et sprog, der bliver talt af alfer.“

„Og da vi begyndte at tale det?“

„Ja, jeg var lillebitte dengang, men jeg kan godt huske det.“

Jesper løftede øjenbrynene. „Lillebitte? Hvad er du da nu?“

„En alf, selvfølgelig.“ Hun stirrede op på ham. „Gider du ikke lige sætte af? Mine ben er for korte til at nå jorden.“

Han satte af, og de vippede. Fingrene var kolde, og det blev ikke bedre af, at han greb om metalhåndtaget. Alligevel kunne han ikke lade være med at le, da han så på alfen. Hun sad og grinede med åben mund. Hver gang hun satte fra, svungede hun benene ud foran sig. Når hun nåede længst op, flaksede hun med vingerne og lettede et øjeblik, inden hun landede på sædet igen og grinede endnu højere.

„Højere!“ råbte hun med sin klare stemme.

Jesper skyndte sig at sætte af.

Til sidst spurgte alfen: „Hvorfor sidder du egentlig på en legeplads, når du ikke leger?“

„Hm.“ Han satte tempoet ned og spekulerede på, om han havde lyst til at tale om det. „Jeg kendte engang en pige, og når jeg sidder her på legepladsen, så minder det mig lidt om hende. Og det kan jeg nok godt lide, sådan.“

Han så ned og fik tårer i øjnene.

„Hvem var pigen?“ spurgte alfen.

„Hun var min datter,“ svarede manden. Han sukkede og tørrede øjnene. „Hun lignede faktisk dig lidt. Hun havde også sådan noget gult hår.“

„Det hedder blond,“ sagde alfen. „Din datter er her ikke mere, vel?“

Hun hoppede ned af vippen, og Jespers ende landede på jorden med et bump.

„Nej. Hun er død,“ svarede han.

„Det var synd,“ sagde alfen.

„Ja,“ svarede han og fik tårer i øjnene igen.

Hun gik over til ham.

„Jeg kan godt lide dig,“ sagde alfen og stirrede på hans ansigt. Hun tog ham i hånden.

„Tak,“ svarede Jesper. „Du er også sød.“

Sådan befandt de sig lidt.

„Du skal nu ikke være ked af, at hun er død,“ sagde alfen.

„Når I mennesker dør, kommer I til Arkadia.“

„Nå,“ sagde han.

„Og der har I det rigtigt dejligt.“

Han lagde armene over kors.

„Det var faktisk det, jeg kom for at fortælle dig.“

„Det var det, du kom for at fortælle mig? Så det var meningen, at du skulle møde mig?“

„Ja.“

„Det var slet ikke tilfældigt, vi mødte hinanden?“

„Nej,“ svarede alfen. „Jeg kom for at fortælle dig, at du ikke skal være ked af det, for din datter har det godt, og I kommer det samme sted hen, så I ses igen. Det varer bare lidt.“

Jesper stirrede på alfen.

„Sig mig, hvordan ved du alt det her?“ spurgte han.

„Fordi vi alfer bor lige ved siden af Arkadia.“

„Nå, så det gør I,“ svarede han. „Hvor kommer du da fra?“

Alfen pegede.

„Bor du på Tomsgårdsvej?“ spurgte han.

„Nej,“ svarede alfen. „Jeg bor et sted, der hedder Saint-Pol-Roux. Men det ligger den vej.“

Hun pegede igen.

„Nå.“ Den tyggede han lidt på.

„Derovre?“ Han pegede.

„Ja. Har du lyst til at se det?“

„Ja,“ svarede Jesper hurtigt. Han rejste sig op og satte sig så halvvejs ned igen – bange for at virke som om han pressede den lille alf. Men alfen lo bare, greb hans hånd og trak. Han steg af vippen, og de gik over mod krydset.

De var nået gennem træerne over til krydset ved Frederikssundsvej og stod og ventede for rødt i larmen fra trafikken. Støjen virkede skarp i den kolde luft. Lidt længere henne ad fortovet stod en kvinde i en beskidt dynejakke og svajede med en Netto-pose i hånden. Hun stirrede på dem.

Jesper stirrede tilbage. Så skævede han til Stella. „Jeg tror altså, hende der stirrer på os.“

„Nå,“ svarede Stella.

„Tror du ikke, hun undrer sig over dine vinger?“

„Nej,“ svarede Stella. „Hun kan ikke se dem. Jeg gemmer dem, når jeg er inde i jeres verden.“ Først gav det god mening for Jesper, men så begyndte han alligevel at undre sig lidt.

„Hvorfor kan jeg så se dem?“

„Nogle ganske få af jer kan se dem lige meget hvad.“

„Det lyder da ikke særlig godt. Tænk, hvis det er nogen, der vil gøre jer fortræd.“ Han rynkede brynene og så sig om. Kvinden gloede stadig.

„Der er næsten aldrig nogen, der gør alfer fortræd,“ svarede Stella. „Og her i jeres verden ville der alligevel ikke være nogen, der kunne finde ud af det. Heller ikke selvom de

prøvede. Kom, der er grønt.“

Jesper fulgte efter Stella ud i krydset.

„Vil det så sige, at jeg er en af dem, der bare kan se dine vinger?“

„Ja. I starten gemte jeg dem for dig, men du opdagede dem lige med det samme alligevel.“

Lige der skete det. Ude ved midterhellen. Det tog kun nogle få sekunder. Overgangen var næsten umærkelig, så glidende var den. Det første, Jesper bemærkede, var et træ på den modsatte side af krydset. Det stod pludselig, hvor der før havde været en lyskurv. Skyerne forsvandt. Bøgetræerne begyndte at skærme for solen, og skyggerne fra det friske, lysegrønne løv dansede på jorden. Bilerne og asfalten forsvandt.

Efter endnu et par skridt stod han ikke længere på Tomsgårdsvej, men i en lys, solbeskinnet skov på en jordvej, der slyngede sig over bakkerne. Svalerne kaldte oppe på himlen, og på hans højre side udenfor skovbrynet var kornmarkerne stadig grønne og friske, som om det var først på sommeren.

„Hvad i alverden –“ udbrød han, stoppede og stirrede på Stella.

„Ja, så er vi i Saint-Pol-Roux,“ sagde Stella. Hun stirrede på ham og spurgte: „Troede du ikke på mig?“

„Nej. Jo, men...“ Jespers mund gik op og i. Han vendte sig om og stirrede tilbage, men det eneste, han kunne se, var jordvejen, der forsvandt i bøgeskovens flimrende halvmørke. Så grinede han højt og slog ud med armene, som om han ville ryste efterårskulden af sig.

Stella grinede med. Hun baskede med vingerne og lettede et øjeblik. „Du troede ikke på mig.“

„Joh! Selvfølgelig gjorde jeg da det,“ svarede Jesper. Så tog han jakken af og rullede skjortærmerne op. Han så sig om. Det lignede alt sammen noget, han kendte i forvejen. I virkeligheden kunne det være et hvilket som helst sted i

Danmark. Og så alligevel ikke. Der var noget ved det. En særlig kvalitet. Løvetts farver var lige lidt friskere end normalt, græsset lige lidt grønnere. Svalernes kald en smule mere klare. Sommerbrisen var varm og mild på samme tid – perfekt som i et barndomsminde.

„Nå,“ sagde han. „Hvor skal vi hen?“

„Den vej.“ Hun pegede ned ad vejen, og de begyndte at gå.

„Ja, okay.“ Jesper nikkede.

„Er du lykkelig nu?“ spurgte Stella, da de havde gået lidt.

„Ja,“ svarede Jesper, men tøvede alligevel.

Stella stirrede på ham.

„Nu er du ikke mere, vel?“

„Nej,“ svarede Jesper.

Alfen rystede på hovedet. „Jeg skulle ikke have sagt noget.“

Jesper svarede ikke.

De gik langsomt videre.

„Det er, fordi du kom til at tænke på din datter igen, ikke?“

Han nikkede. De blev ved med at gå, og solen blev ved med at skinne, men Jesper smilede ikke længere. Han stirrede på vejen foran sig uden rigtigt at fokusere.

„Hm,“ sagde den lille alf. „Nu tænker du temmelig sikkert, at hvis du kunne komme med til Saint-Pol-Roux, så kunne du måske også få lov til at komme til Arkadia.“

Jesper var tavs.

„Og hvis du kunne prøve at komme til Arkadia, kunne du måske komme til at se hende igen.“

Han kastede hende et hurtigt blik, men han så bort igen med det samme.

Ingen af dem sagde noget, men spørgsmålet svævede alligevel omkring dem.

Jesper skuttede sig.

Stella var stille længe. Så sagde hun: „Det kunne måske godt lade sig gøre.“

Jesper blev svimmel.

„Kunne det?“

„Ja,“ sagde alfen.

Han blev nødt til at sætte sig ned. Verden omkring ham blev sløret. Konturerne forsvandt, og alting svømmede.

„Tak,“ sagde han og lagde sig på ryggen.

„Det var så lidt,“ sagde Stella. Hun satte sig på hug ved siden af ham. „Men du skal overveje meget nøje, hvad det er, du vil.“

„Ja, okay,“ svarede Jesper. Over ham drev hvide skyer, og træerne så ud, som om de væltede. Han lukkede øjnene.

„For hvis du ser hende nu, vil du måske ikke sige farvel til hende igen.“

Jesper rystede hovedet fra side til side.

Hun lagde en hånd på hans arm og klemte den blidt. „Og det er også okay. Du må gerne blive der.“

Et vindpust løb over hans bryst og mave, og jorden begyndte at dreje.

„Men du skal være helt sikker på den beslutning, du træffer.“

„Ja,“ hulkede Jesper.

„Er du overbevist om, at du kan sige farvel til alt i din egen verden og aldrig se den igen?“

„Ja.“

„Du må forstå, at du aldrig, aldrig kan komme tilbage og sige ordentligt farvel.“

„Okay,“ sagde Jesper og åbnede øjnene, mens tårerne løb ned over tindingerne.

„Hvis du går med mig, og du ser hende, og du så beslutter at blive, så er det uigenkaldeligt – og det er nu, det sker.“

Gennem tårerne så han, at Stella stirrede alvorligt på ham. Hendes vinger hang over hendes skuldre. De så ud, som om de glitrede. Jesper nikkede. Under hovedet kunne han mærke den hårde jord.

„Okay,“ sagde hun så og klemte hans arm igen.

Han blev liggende, bange for at det hele ville forsvinde, hvis han bevægede sig. Bange for hun ville ombestemme sig, hvis han brød øjenkontakten.

„Nu er jeg lykkelig,“ sagde Jesper. Han kunne mærke jorden under sig og alfens hånd på armen. Hans tanker var allerede et andet sted – længere fremme. Ved en lille lys-håret pige, der løb ham i møde. Han bredte armene ud, så han kunne omfavne hende, når hun nåede hen til ham. Han kunne allerede mærke vægten af hende i favnen. Mon hun var vokset?

Pige med solbriller

Jeg kan huske, at hun kaster sig ind over mig. Hun kaster sig ind over mig for at skærme mig.

Hun var smuk. Jeg kan huske, hun havde et par Ray-Ban på. Et øjeblik forinden havde hun smilet til mig. Vi stod på hjørnet i krydset og ventede på grønt lys. Jeg kunne ikke holde øjnene fra hende. Hun lagde mærke til, jeg gloede, allerede inden jeg selv gjorde. Så opdagede jeg det der underfundige halvsmit, der betød noget i retning af „jaja, fint nok,“ og jeg følte mig fortabt, mens jeg registrerede det. Det var et stik af noget, der ikke var smerte. Mere en følelse af utilstrækkelighed.

Så der stod jeg og følte mig håbløs til mode, da noget trængte sig ind i min bevidsthed. Et langt, metallisk brag. Som en langtrukken eksplosion. Lyden af glas, der splintredes. Jeg fandt senere ud af, det var en glarmesters bil, tungt lastet med rulleglas, der var blevet torpederet af en lastvogn og slynget hen mod os.

Det eneste, jeg forstod på det tidspunkt, var, at hun pludselig kastede sig ind over mig og slyngede armene om mig. Biluheldet registrerede jeg aldrig. Hun væltede mig omkuld, og ikke alene væltede hun mig omkuld, hun må også have afbødet faldet på en eller anden måde, for ellers ville jeg have fået knust hovedet mod fortovet. Jeg kan huske hendes ansigt, der er helt tæt på mit. Da vi ramte jorden, blev hendes solbriller slået af, så jeg kunne se hendes øjne. De var grønne, og jeg

tænkte i det øjeblik, at hun var det smukkeste menneske, jeg nogensinde havde set.

Hun stirrede tilbage på mig, og så satte hun sig op og hvilede vægten på den ene arm. Hun så på mig og sagde noget, jeg ikke fik fat i. Jeg kunne ikke høre noget. Min verden var blevet fuldkommen stille. Jeg kunne mærke hendes ånde på kinden. Den var varm. Hun så bekymret ud.

Det sidste, jeg husker, er, at hun lægger en hånd på mit bryst og rynker brynene.

Jeg havde fået en glassplint i låret. Et næsten fyrre centimeter langt stykke glas – et stykke af en rude – var blevet slået af og havde boret sig ind i højre inderlår, hvor det havde perforeret pulsåren.

Det var sandsynligvis chokket, sagde lægerne, da jeg vågnede, som gjorde, at jeg hverken havde opdaget det eller følt nogen smerte. Splinten, som vel mere var på størrelse med et lille sværd end en splint, kunne lige så godt have ramt hende som mig. Den kunne have gennemboret hendes rygsøjle, gjort hende lam. Men den ramte altså mig, og jeg ville være død, hvis ikke en eller anden havde lagt en årepresse. Da den blev lagt, var jeg allerede bekvemt. Jeg så altså ikke, om det var hende, men bæltet, der var blevet brugt, var af læder i feminint design. Jeg kunne ikke lade være med at undersøge sagen nærmere, og det viste sig, at det var et eksklusivt mærke lavet i et boutique-værksted i London.

Og efter at have købt det, gået med det og passet på det, Gud ved hvor længe, valgte hun den onsdag formiddag at bruge det til at lægge en årepresse på mig, sidde ved siden af mig, indtil ambulancen nåede frem (redderne fortalte, at der ud over den sædvanlige flok af folk, som stod i vejen, sad en kvinde på min egen alder og holdt øje med min puls) – for derefter bare at forsvinde. Måske har hun stået og set

på, mens ambulancen kørte væk med mig. Måske har politiet været for travlt optaget af ulykken til at koncentrere sig om hende. I hvert fald forsvandt hun. Hun optræder ikke i nogen rapporter fra ulykken, og hun har ikke kontaktet mig siden. Jeg har ikke fundet hende – og det er ellers ikke, fordi jeg ikke ledt efter hende. Twitter. Instagram. Efterlysninger på Facebook ligesom ham der fra New York, der fandt en dame, han havde set i metroen. Alt sammen uden resultat.

I månederne efter ulykken havde jeg god tid til at tænke på både hende og på uheldet, og jeg begyndte at forbinde de to ting, så jeg til sidst ikke kunne berøre uheldet uden også at se hende for mig. Det var som en betinget refleks. Det stik af smerteligt afsavn, som tanken om hende vakte, blev fremprovokeret af den meget konkrete og fysiske smerte, såret i benet udløste, hver gang jeg bevægede mig.

I den første tid på hospitalet var jeg meget træt. Jeg havde været tæt på at dø, men selvom den erkendelse var chokerende, var det faktisk ikke dét, der optog mig. Blodtransfusioner kan redde liv, men de udmatter også. Selvom man får blod tilbage i kroppen, er det ikke en naturlig ting for en organisme at skulle arbejde med noget, den ikke selv har produceret. Det efterlader dig svag og udmattet. Som en der – nå ja – har været tæt på at dø.

De første par dage tilbragte jeg i en døs, som jeg ikke kunne finde vej ud af, lige meget hvor hårdt jeg prøvede. Jeg burde sikkert have tænkt på alle mulige andre ting – forældre, venner, mit arbejde – men hele min verden og hele min bevidsthed var fyldt op af de to samme ting i de endeløse timer: smerten i benet og den fremmede kvinde.

Jeg kunne ikke forstå, hvorfor hun bare var forsvundet, og jeg kunne ikke forstå, hvorfor det føltes, som om nogen havde stukket nåle i hele inderlåret. Nåle, der rev og sled i

mig, hvis jeg gjorde andet end at ligge fuldstændigt stille. Det ene øjeblik havde jeg stået i et kryds på H.C. Andersens Boulevard en solbeskinnet majeftermiddag, og i næste nu lå jeg her. Godt nok prøvede lægerne at forklare mig det, men jeg var konfus af chokket, morfinen og udmattelsen. I hvert fald forstod jeg ikke, hvad de fortalte mig. Enten slog jeg det hen som vrøvl, eller også nægtede jeg simpelthen at tro på dem. De måtte være uligevægtige. Måske var de for stressede.

Jeg bad dem flere gange om at samle sig, tage det roligt og så komme tilbage til mig, når de havde lidt mere overblik. Der var ikke noget hastværk. Jeg lå jo her og skulle ingen steder. Det fortalte mit ben mig i et helt forståeligt sprog.

Min krop reparerede langsomt sig selv, og i takt med at såret voksede sammen, begyndte fragmenterne af min bevidsthed også at samle sig igen. Med min hukommelse vendte erkendelsen af, hvad der var sket, tilbage. Jeg brugte en del tid til at undskylde over for lægerne og sygeplejerskerne og en del tid på at forsøge at finde tilbage til det sted, hvor der ikke var andet end morfintågerne, smerterne i benet og billedet af den smukke kvinde.

Jeg følte mig nøgen og udsat. Hospitalsstuen var grim, lyset var koldt, og mit eneste selskab var bekymrede, grædende pårørende – nogle af dem mine egne – og så fysioterapeuten, der arbejdede indædt på at få mig op at gå igen, så snart syngerne i låret kunne holde til det. Jeg blev tilbudt en krisepsykolog, og det tog jeg imod. Set i bakspejlet ved jeg ikke hvorfor, for i de dage følte jeg mig ikke specielt uligevægtig. Jeg var nok mere frustreret over ikke bare at få fred.

Psykologen mente, det var meget vigtigt at tale hele forløbet igennem, så jeg kunne bearbejde det. Der var ikke meget at sige. Det eneste, jeg kunne huske, var, at kvinden kastede sig ind over mig for at skærme mig. Jeg fortalte mine tanker

om hende for ligesom at fylde sessionen ud. Til sidst fik jeg sagt ret mange ting om hende. Han lod mig gå og foreslog, jeg forsøgte at tale med hende i stedet for med ham, når jeg blev udskrevet.

Det var ikke behageligt at vende tilbage til mit kontor. Da jeg trådte ind på gangen på øverste etage, var der tomt. Morgensolen skinnede ned gennem ovenlysvinduerne i det høje atrium. Det mindede mig om et fængsel. Jeg kunne intet andet høre end fjerne skridt et sted under mig. Nogen kaldte fra dybet, men jeg kunne ikke forstå, hvad de sagde.

Turen fra indgangsdøren hen til kontoret var lang, og den dag følte den endnu længere end normalt. Jeg havde for længst fået taget stingene ud, men såret var stadig ømt. Jeg havde fået en krykke at støtte mig til, men alligevel så jeg billedet af fingre, der rev en halvt optøet kyllingefilet i stumper og stykker ved hvert skridt. Et billede, der blev gjort endnu mere pinagtigt, fordi kvinden med Ray-Ban-solbrillerne dukkede op og smilede til mig hver eneste gang, jeg løftede foden.

„We shall overcome, we shall overcome one day...“ begyndte jeg at nynne og håbede, ingen hørte mig.

Da jeg endelig nåede kontoret, stod jeg længe og betragtede kontorstolen. Tanken om at skulle sætte mig ned og mase benets væv mod stolesædet var frygtelig – og af en eller anden grund havde jeg ikke skænket det en tanke før nu. Jeg stod overfor at skulle torturere mig selv på helt nye måder.

Til sidst forsøgte jeg.

Det var en besværlig proces. Først trak jeg stolen ud, så humpede jeg sidelæns ind mellem stolen og skrivebordet og satte mig forsigtigt ned, stiv i ryggen, mens jeg støttede den ene hånd på stolesædet, og den anden holdt om håndtaget på krykken.

Jeg kunne mærke stoffet fra sædet ramme baglåret.

Kvinden dukkede op igen. Hun smilede. Hendes læber skiltes, og jeg kunne se hendes tænder. De var helt symmetriske og så hvide, at de skinnede. De blinkede om kap med reflekserne i hendes solbriller.

„Hej,“ sagde jeg halvt blændet, og hun svarede noget, jeg ikke kunne høre. Hun smilede mere. Hjertet bankede hurtigere, da det gik op for mig, at det var mig, hun talte til. En pibende, fløjtende lyd forstyrrede mig, så jeg ikke kunne høre hendes ord. Jeg sagde noget mere til hende. Kaldte på hende. Den skingre fløjtelyd flød rundt om mig som vand, og jeg blinkede med øjnene, men reflekserne blev stærkere og stærkere. Jeg ville sige noget mere, forsøge igen. Jeg ville tage et skridt hen mod hende, men det var, som om tiden gik i stå. Jeg holdt hænderne op for øjnene. Lyset blev mere og mere hvidt, og alle konturer udviskedes.

Jeg vågnede op på gulvet. Jeg måtte være faldet ned af kontorstolen, for jeg lå udstrakt på det grå linoleum. Benet dunkede, og over mig kunne jeg se gipspladerne i loftet. Måske var jeg gledet ind over kanten af skrivebordet først for så at rutsje ned af stolen. I hvert fald må det være foregået ret roligt, for jeg havde ikke slået mig i processen. Ikke særligt meget i hvert fald. Baghovedet gjorde en smule ondt, og da jeg mærkede efter, kunne jeg mærke en lille, rund bule.

Der var stadig stille omkring mig. Stilheden fik mig til at tænke på et mausoleum. Der lå jeg selv som en anden dødning. Som taget ud af en Edgar Allan Poe-novelle.

„Pisrøv,“ sagde jeg og fornemmede i det samme en andens tilstedeværelse.

Jeg så op og opdagede min kollega fra kontoret ved siden af. Han stod bøjet ind over mig. Hvor længe havde han stået der? Perspektivet fik det til at se ud, som om han stod på hovedet.

„Det var ikke til dig,“ sagde jeg.

„Er du o.k.“ spurgte han. Han støttede hænderne på knæene. Han havde en mørkeblå fløjlsjakke på og under den en T-shirt. Jeg anstrengte mig for at læse logoet på den. Det var svært, fordi jeg skulle læse på hovedet og stadig var ret fortumlet.

„Ja,“ svarede jeg. „O.k.“

Han stirrede på mig. „Jeg tror, du besvimed.“

„Mh.“ Jeg nikkede. Det gjorde ondt, for baghovedet skrabede op og ned på gulvet. Jeg kneb øjnene sammen og forklarede: „Det var derfor, jeg bandede. Det var ikke ad dig eller noget. Det var, fordi jeg besvimed.“

Vi var begge to stille lidt. Han blev stående med hænderne på knæene.

„Tror du ikke, du skulle tage hjem igen?“ spurgte han.

„Jo. Det skulle jeg nok,“ svarede jeg og blev liggende på gulvet. „Men jeg er ikke helt sikker på, hvordan jeg kommer op.“

Han rynkede brynene og nikkede.

„Er det en Miami Vice-T-shirt?“ spurgte jeg.

„Ja,“ svarede han.

„Den er ret lækker.“

„Tak. Skal jeg hjælpe dig?“

„Det må du gerne,“ svarede jeg og spekulerede på, hvordan han mon bedst gjorde det.

Han blev stående og betragtede mig.

Til sidst satte jeg albuerne i gulvet og satte mig dernæst helt op. Så skubbede jeg stolen til side og kastede ham et blik for at fortælle ham, at det var nu, hvis han ville hjælpe.

Han trådte hen til mig og tog min hånd. Med den anden holdt jeg fast om kanten af skrivebordet. Han trak, og jeg skubbede og kom på op at stå uden at bruge musklerne i højre ben. Så trådte han et skridt tilbage og tørrede hånden af i jakken.

Jeg skulle egentlig til at sige et eller andet for at aflede

opmærksomheden fra den akavede fysiske kontakt, men det sortnede for øjnene. Jeg måtte støtte mig til skrivebordet.

„Bliver du svimmel igen?“ spurgte han.

Jeg nikkede med lukkede øjne, mens jeg arbejdede på ikke at falde en gang til.

„Ortostatisk hypotension,“ sagde jeg beroligende. „Det hedder det. Man får det, når man rejser sig op for hurtigt.“

Jeg sukkede.

„Det handler nok også lidt om, at du lige har været besvimmel.“

„Ja,“ sagde jeg og åbnede øjnene. „Jeg har jo lige ligget helt ned.“

„Skal jeg bestille en taxa til dig?“ spurgte han.

Jeg rystede med hovedet og vendte mig om, så jeg lænede mig op ad bordet med ryggen i stedet. Synet vendte tilbage.

„Tak for hjælpen,“ sagde jeg.

Da jeg omsider stod i solen foran bygningen, følte det som at vågne fra en drøm. Hvor længe den havde varet, vidste jeg ikke. Jeg tænkte på konsekvenserne af en gang til at sætte mig ned på mit dårlige ben, denne gang i en taxa. Så begyndte jeg den lange, langsomme rejse hjem til fods.

Det var efter den oplevelse, jeg begyndte at lede efter hende. Det startede som en erkendelse af, at jeg ikke kunne slå hende ud af hovedet, men det blev hurtigt til noget andet. En besættelse. Enten voksede den gradvist frem, eller også blev jeg bare gradvist mere bevidst om den, som dagene gik.

Jeg begyndte at skrive om mine oplevelser på Facebook og på Twitter. Alt, der havde med ulykken at gøre. Jeg begyndte i det hele taget på mange nye ting i den tid. Jeg begyndte at høre R'n'B. Gamle Whitney Houston-hits. Gabrielle. Moby.

Jeg begyndte at gå ture. Først var det korte ekspeditioner i kvarteret, hvor jeg boede. Senere blev det til lange

spadsereture rundt i København. For hvert skridt jeg tog, kunne jeg mærke nålene stikke i benet, og hvert eneste jag mindede mig om hende. Pinen blev til en skabning. Det var, som om noget fremmed havde taget bo i benet. Noget jeg både kæmpede med og elskede. Min fysioterapeut var stolt af mig.

Da jeg næsten havde drevet mig selv til vanvid med spadsereturene, begyndte jeg i stedet at gå i byen om aftenen for at lede efter hende. På samme måde som gåturene var det en blanding af lige dele længsel og afsky. Den ene dag kunne jeg finde på at ringe til alle mine venner og plage dem for at gå i byen med mig, hvilket faktisk var et interessant biprodukt, for jeg så ikke meget til mine venner.

Den næste dag kunne jeg ligge syg og stønne i sengen med telefonen slukket. Jeg drømte om at møde hende på hver eneste klub og på hver eneste bar, jeg slæbte mig igennem. Når jeg gik hjem, led ved endnu en gang at have brugt penge på udsigtsløs druk, kunne jeg blive dårlig ved tanken om, at hun måske var ude at gøre det samme. Klokkerne fire om morgenen kunne jeg ikke udholde tanken om, at hun skulle finde dét morsomt. Ikke alene ødelagde det mit billede af hende, jeg følte også, det ødelagde hende som person. Jeg var jaloux over en ukendt kvindes affærer med fiktive mænd. Horder af fiktive mænd.

Men det var selvfølgelig alt sammen formålsløst. Lige meget hvor jeg var, og hvor mange mennesker jeg mødte, kunne jeg ikke ryste ensomheden af mig. Og vigtigst af alt: lige meget hvor meget jeg ledte, kunne jeg ikke finde hende.

„Er du sikker på, hun overhovedet findes?“ spurgte min kollega mig en dag over frokosten. Efter han havde hjulpet mig op fra gulvet den dag, var vi begyndt at spise sammen.

Ethvert fornuftigt menneske ville give op før eller siden, men ikke mig. Ikke i dette tilfælde. Jeg ledte, og jeg talte, og

jeg drømte. Jeg havde en ven i gymnasiet. Anders, hed han. Som voksen havde jeg ikke mange bekendte og færre, som i længden ville stille op til de ting, jeg krævede af dem i de dage. De skulle høre på mig. De skulle være med til at følge mig på mine håbløse udflugter nat efter nat. Og det var sådan set ikke, fordi de ikke var villige til at være med, når jeg først bad dem om det. Nogle syntes ovenikøbet, det var ret morsomt, men der er en grænse for, hvor mange gange man kan have den samme samtale med én person. Det kunne selv jeg se.

Så jeg kontaktede Anders. Jeg havde ikke talt med ham i rundt regnet 15 år. Bevares, vi havde hinandens mobilnumre, ligesom man har dusinvis af andre folks mobilnumre.

Jeg blev nødt til at være tålmodig. Det var så længe siden, jeg havde set ham, at jeg blev nødt til at overholde de almindelige konventioner for god opførsel. Så jeg inviterede ham på en kop kaffe. Jeg måtte overstå høflighederne, inden jeg kunne spørge ham. Vi hentede en coffee to go på en café og satte os på trapperne foran Planetariumet i den sidste sensommersol og følte os en anelse for gamle til at sidde der.

De første sms'er, vi udvekslede, før vi mødtes, var venlige, men måske lidt forbeholdne. Sådan var det også med kaffemødet. Og det gav mig faktisk ret dårlig samvittighed. Jeg kunne mærke på Anders, at han gerne ville tale. Han var fokuseret på at gøre et godt indtryk og lyttede koncentreret til alt, hvad jeg sagde, mens jeg på den anden side var distraheret af egentlig helst at ville være et helt andet sted.

Det var ham, der til sidst valgte at skære igennem.

„Jacob, ved du hvad?“ spurgte han og skævede til mig ud over brillerne. „Du virker ikke rigtig, som om du er helt til stede.“

Jeg ledte forfjamsket efter undskyldninger og var lige ved at sige noget med, at nu havde jeg jo også lige været på hospitalet og var besvimet, men så tog jeg mig i det.

Efter lidt tilløb fortalte jeg ham det hele. „Der var en kvinde, der reddede mig fra at blive slået ihjel, og nu kan jeg ikke slå hende ud af hovedet. Jeg tror, jeg er forelsket i hende.“

Han løftede øjenbrynene.

„Jeg vil gerne have hjælp til at finde hende.“

Han lo. Det var, som om en mur var væltet. En dæmning måske og nu løb noget ud til stor befrielse.

„Okay. Og hvordan har du tænkt dig, at vi skulle gøre det?“ Ikke noget med hvorfor eller du er tosset, eller du må klare dig selv eller sådan noget. Bare: „Hvordan har du tænkt dig, vi skulle gøre det?“

„Ja, det ved jeg jo så ikke helt.“ Jeg vidste sådan set godt, hvordan jeg havde tænkt mig at gøre det, nemlig nøjagtigt ligesom jeg havde gjort de sidste måneder, men det virkede pinligt at skulle bede ham gå i byen med mig. Jeg gik i stå og stirrede indad et øjeblik.

„Jeg går meget i byen,“ sagde jeg. „Jeg vil gerne have, du går med.“

Anders blev alvorlig.

„Jeg kan ikke se, hvordan det skulle hjælpe dig med at finde hende, men jeg vil rigtigt gerne gå i byen med dig.“ Han klappede mig på skulderen.

„Er du klar over, hvor lang tid siden det er, du har spurgt mig om at lave noget?“ spurgte han. Så grinede han igen. „Det bliver sgu da skideskægt.“

Han klappede mig på skulderen en gang til. „Vi kan tage min søster med.“

Jeg stivnede. Jeg havde ikke talt med Anders' søster i 15 år, og det var der en helt speciel grund til. Jeg pillede ved låget på kaffekoppen. Så hostede jeg.

„Hvad –“ begyndte jeg og måtte stoppe for at hoste igen.

„Ved du, hun også bor herovre nu?“

Jeg rystede på hovedet.

„Hun bor nede på Vesterbro. I en toværelses. Hun har ikke råd til mere, når hun er single.“

„Nå, okay,“ sagde jeg forvirret og spekulerede på, hvorfor jeg mon skulle have at vide, hun var single.

Jeg havde kendt Anders' lillesøster ret godt engang. Hun hed Line, og hun var 2 år yngre end sin storebror. De var gode venner på det tidspunkt – det havde de vist altid været – og hvor han gik, gik hun. Da vi gik i 3.g, gik hun i 1.g. Hun var sød, og hun var sjov og smuk. Og hun var en af drengene. Eller det vil sige, det var hun, lige indtil jeg en aften i fuldskab – jeg var meget fuld den aften, vi var lige blevet studenter – og kåthed kom til at spørge Anders, hvad han ville sige til, at jeg lagde an på hans lillesøster.

I mine tanker havde det lydt morsomt og henkastet, som noget fra en sitcom, men i det sekund jeg sagde ordene, blev jeg ædru. Jeg var pludselig bevidst om, at hun var sytten år gammel, og at for bare et år siden havde hun været seksten, og seksten er ingenting. Og jeg var nitten nu, en voksen mand eller noget, der mindede om, og det var Anders' lillesøster, og ikke den charmerende pige med det iltre hår, der for et sekund siden havde blinket til mig hen over sit glas. Anders' lille søster.

Resten stod for mig som i en tåge.

Han havde svaret noget. Som årene gik, og episoden kom mere på afstand, blev jeg efterhånden i tvivl om, hvorvidt ordene rent faktisk var blevet sagt, eller om det var min hukommelse, der spillede mig et puds – jeg var trods alt ekstremt fuld den aften. Men som jeg huskede det, havde han sagt noget i retning af „det styrer du da selv.“ Han havde smilet imens, men jeg var ikke længere sikker på hvordan, og hvad jeg skulle lægge i smilet. Når jeg tænkte tilbage på det, var jeg overbevist om, det havde været syrligt, for jeg styrtede ud af stuen, lige efter han svarede mig. Jeg fik ikke

engang sagt farvel til Line, som sad og holdt øje med mig.

Siden fik jeg ikke talt meget med hende. Vi dimitterede. Anders og jeg tog ud at rejse hver for sig, og da jeg endelig kom tilbage, var det bare for at rejse igen. Jeg hørte aldrig, hvad der blev af Line. Før nu hvor hun altså dukkede op her i København.

Jeg sukkede. Skyer tårnede sig op over Nordsjælland. Vi kunne se dem i horisonten. I eftermiddagssolen var de blændende hvide. Rolige, snedækkede bjerge. En mild brise drev forbi os og blandede sig med lyden af stemmer og springvandet ude på søen. En lille dreng grinede, og hans klare latter løb hen over larmen fra bilerne på Gammel Kongevej.

„Hvor længe har hun boet her?“ spurgte jeg.

„Et par år;“ svarede Anders. „Du holder dig jo ikke så meget ajour med, hvad vi går og laver længere.“

„Nåeh,“ svarede jeg. „Nej, det gør jeg nok ikke.“

„Men så er det jo godt, at vi kan gøre noget ved det nu,“ sagde han og nikkede. „Jeg tror, Line ville blive glad for at se dig igen.“

Det vidste jeg heller ikke helt, hvad jeg skulle svare til. Jeg tror nok, jeg egentlig blev ret glad. Sådan følte det. Men da jeg kom hjem den aften, var jeg alligevel forvirret.

Det var en voldsom oplevelse at se hende igen. Hun var blevet ældre. Jeg huskede Line som en 17-årig pige, men der stod hun og var blevet voksen. Mere voksen end jeg selv. På en meget konkret måde satte det min egen alder i relief. Jeg havde altid opfattet mig selv som en dreng på 19. Frisk, stærk og umærket af tiden. Når man ukritisk ser sig selv som svanger med muligheder, er der ikke nogen speciel grund til at skynde sig med noget eller til at reflektere over sin eksistens.

Men nu stod 17-årige Line på 32 over for mig i døren med det samme finurlige smil som for 15 år siden, men med fine

rynker i øjenkrogene og smukke manicurenegle – en ægte voksen. Jeg følte mig som en svindler. Et barn i voksenham. Hendes stemme var den samme, men så alligevel ikke. Den var blevet rundere, mere fyldig. Måske var det ikke så meget selve hendes stemme, som måden hun brugte den på. Som om hun hvilede mere i sig selv.

Billedet af min ukendte redningskvinde flimrede på net-hinderne.

Vi havde allerede sagt hej på den der lidt diskante måde, der viser, at man er glad for at se hinanden. Et hej typisk efterfulgt af et kram, men jeg kunne ikke finde ud af at give hende et kram. I stedet lagde jeg armen om hendes skulder, mens min anden hånd stadig holdt fast i døren. Jeg mærkede et strejf af hendes kind og følte det, som om jeg gik ned ad gamle stier. Det gav stød i min krop. Så slap vi hinanden.

„Lader du mig ikke komme ind?“ spurgte hun uden at holde op med at smile.

Det havde jeg ikke tænkt over. Rækken af handlinger, det krævede at invitere hende ind, virkede uoverskuelig. Jeg kunne sådan set sagtens være blevet stående der og se på hende. Det føltes som en naturlig slutposition; bare at stå og stirre. En tilstand, som ikke naturligt ledte videre til en ny. Men sådan var det jo selvfølgelig ikke. Man kan jo ikke bare stå og stirre på folk, heller ikke selvom man gerne vil. Jeg trådte til side og inviterede hende ind med en håndbevægelse.

„Hvor er Anders?“ spurgte jeg, mens Line fandt vej ind i stuen.

„Han støder til senere.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre af mig selv. Jeg kunne mærke, hvordan jeg hurtigt var på vej tilbage i gamle adfærdsmønstre, slidte udtryk, måden vi havde talt sammen på for 15 år siden. Jeg vidste bare ikke, om det ville være at overskride

grænserne for anstændighed mellem voksne mennesker at falde tilbage.

På den anden siden blev jeg næsten syg af tanken om at skulle konversere hende. Det sidste, jeg havde lyst til i denne verden, var overfladisk snak.

Heldigvis løste hun problemet for mig.

„Det er godt at se dig igen.“

„Ja,“ svarede jeg. „Det er også godt at se dig.“

Hun blev stående, hvor hun var, og for ligesom at udfylde stilheden tilføjede jeg: „Det er mange år siden.“ Den vidste jeg heller ikke, hvordan jeg skulle komme videre fra. Var det ikke lidt ligesom at sige til hende, hun var blevet gammel? Jeg var forvirret. Så forvirret plejede jeg sjældent at blive over at tale med andre. Utilpas måske – men ikke forvirret.

Hun nikkede. „Ja, det er lang tid siden.“

Vi tav begge to. Jeg med vægten af min tvivl på skuldrene, hun tilsyneladende afslappet, mens hun tog jakken af.

„Du holdt jo op med at tale med mig efter den aften.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare og slog ud med armene. Jeg havde lyst til at massere arret på låret. Om det var, fordi det var ømt, eller fordi det ville lede mig på andre tanker, hvis jeg fik det til at gøre ondt, var jeg ikke helt sikker på.

„Det er godt, du er her nu,“ hørte jeg min mund sige.

Hun nikkede og stirrede på mig. „Ja.“

„Vil du have en drink?“

Hun nikkede igen, og jeg gik ud i køkkenet. Hun fulgte efter. Mens jeg rodede med limeskiver og isterninger, undersøgte hun køkkenmøblerne, så på digitalradioen, pillede ved køleskabsmagneterne og satte en uanstændig sætning sammen af de små brikker.

„Anders siger, du er på jagt efter en pige.“

Jeg skulle til at svare, men tøvede længe nok til at indse, at

jeg ikke havde lyst til at sige noget. I stedet lo jeg. Jeg håbede, det lød selvironisk og lod resten af limefrugten ligge på skærebrættet. Så vendte jeg mig om mod hende. Jeg troede, alt det her tilhørte en anden tid, et andet liv. Jeg var en anden mand dengang. En dreng. Men her stod jeg alligevel og vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Kvinden med solbrillerne flimrede for mine øjne, og jeg virrede med hovedet. Billedet af hende lignede et uskarpt signal på et gammelt tv. Jeg havde svært ved at koncentrere mig.

„Er du o.k.?”

„Ja,” svarede jeg og tog en dyb indånding. „Jeg kom bare til at tænke på noget.“

„Hvad?” spurgte hun.

„Ingenting,” sagde jeg og rakte hende det ene glas.

Hun vippede glasset, skålede tavst og tog en slurk. Så stirrede hun nysgerrigt rundt i køkkenet igen.

„Hvornår kommer Anders?” spurgte jeg.

„Han ville støde til senere,” sagde hun. „Hvis det bliver for sent, kan vi jo bare gå ud, så kan han finde os.“

„Nåeh,” svarede jeg.

„Er du ikke –“ begyndte hun.

„Lad os tænke på det senere. Har du set min udsigt?” Jeg gik ind i stuen, hvor man kunne se ud over Frederiksbergs og Vesterbros tage.

„Wow, vi er højt oppe.“

Jeg nikkede.

„Hvor bor du?” spurgte jeg og kastede hende et blik.

„Nede på Vesterbro.” Hun strakte hals. „Det er lige før, man kan se derned herfra.“

„Er du glad for at bo der?”

Hun trak på skuldrene. „Det er okay. Jeg bor i Skydebanegade.“

„Det er lige dernede,” sagde jeg, glad for at finde et

samtaleemne, og pegede. For at kunne vise hende præcis hvad jeg mente, måtte jeg læne mig lidt ind mod hende. Jeg var så optaget af at pege, at jeg først ikke opdagede, hun stirrede på mig i stedet for at se ud ad vinduet.

I dagene efter Line besøgte mig første gang, var jeg som i en rus. Det var en malstrøm, jeg blev suget længere og længere ned i. Som en vind, der havde revet mig med. Jeg var svimmel, konfus, skiftevis lykkelig og sønderknust. Jeg var hele tiden rastløs. Jeg havde det, som om jeg stod i midten af en menneskekreds, alle rev og sled i mig på samme tid. Hvis jeg bare kunne fokusere på én af dem, ville det holde op, men jeg kunne ikke. I stedet blev jeg kastet rundt fra den ene til den anden.

Jeg holdt op med at gå i byen. Jeg fik dårlig samvittighed. Overfor mig selv, fordi jeg var så let påvirkelig og overfor pigen med solbrillerne, fordi jeg på en bizar, neurotisk måde følte, jeg bedrog hende. Jeg følte, at jeg skyldte hende min loyalitet. Hun havde trods alt reddet mit liv, mente jeg.

Al følelse af skyld og ustadighed forsvandt, når jeg var i nærheden af Line. Jeg tror ikke, det er en underdrivelse at sige, jeg var forgabt i hende. Når jeg så hende, var det eneste, jeg havde lyst til at omfavne hende. Jeg måtte konstant bekæmpe min impuls til at slå armene om hende og le højt.

Det var følelsen af at finde hjem – en fornemmelse, der blev så meget mere frydefuld, fordi den føltes som noget forbudt og stjålet.

Line morede sig, tror jeg. Jeg tror, hun syntes, det var sjovt, og jeg tror, hun var glad. Ikke på en egoistisk, skadefro måde, hvilket jeg egentlig halvvejs havde forventet – jeg havde jo trods alt ignoreret hende i noget, der lignede femten år, det mente Anders i hvert fald. Mere på en forløst måde. Hun havde det godt.

Jeg lagde mærke til det somme tider, når hun ikke troede, jeg så på hende. Så kunne hun finde på at lægge hovedet på skrå eller synke lidt sammen. Som om hun slappede af eller gav efter. På de tidspunkter fik hun et meget fredfyldt udtryk i ansigtet. Hun lignede altid en, der hvilede i sig selv, men i de ubevogtede øjeblikke udstrålede hun virkelig ro. Det var ansigtsudtrykket på en person, der ikke havde behov for at være andre steder. Det gjorde mig på en gang stolt og nervøs.

Når vi var sammen, kunne jeg ikke koncentrere mig om andet, og det var nok udmærket, for samvittigheden plagede mig. Den rev og sled i mig som en kat i en død mus, og jeg søgte ikke alene Line, fordi jeg havde forelsket mig i hende. Jeg tror også, jeg ledte efter fred for mig selv.

Vi sad i hendes lejlighed en onsdag aften. Vi havde været i seng sammen tidligere på aftenen. Hun havde taget arbejde med hjem, og jeg lod, som om jeg også lavede noget. Hun så op fra computeren og stirrede på mig fra sin ende af sofaen.

„Du, ved du hvad?“ spurgte hun.

„Du lyder som din bror,“ svarede jeg.

„Det er min bror, der lyder som mig,“ svarede hun, ligesom hun altid plejede at svare, og vendte så tilbage til det, hun ville sige til mig. Hun havde noget at meddele mig, og hun ville ikke lade sig aflede. Noget i hendes ansigtsudtryk fortalte mig det. Det gik op for mig, da jeg så hendes øjne, at det var noget, hun havde tænkt over. Det var ikke et pludseligt indfald.

Hun lagde computeren fra sig, og jeg blev bange. Det overraskede mig, at jeg blev så skræmt, og det gjorde det hele endnu værre. Hun var på en og samme tid meget intim og meget formel.

„Du er helt vildt sød,“ sagde hun.

„Tak,“ svarede jeg og lagde bogen i skødet.

„Jeg er virkelig glad for, vi har fundet sammen. Og jeg tror også, du er rigtig glad for det.“

Jeg nikkede og kunne ikke lade være med at smile, selvom jeg sank noget tørt.

„Men Jacob,“ sagde hun og legede med sine fingre, før hun så op og stirrede mig i øjnene. „Det er ikke kun godt, vel?“

„Hvad mener du med det?“ spurgte jeg.

„Du har ikke helt hjertet med i det, har du?“

Øjeblikket vibrerede udspændt i tid. Jeg balancerede mellem to dyb, og hvis jeg så meget som trak vejret, ville et valg skubbe mig ned til en af siderne. Jeg stirrede på hende. Jeg så på hende og så hende stirre tilbage på mig. Livet er en lang række valg. Man vælger fra, man vælger til. Man kan vælge ved at lade være med at vælge, og lige der, mens jeg sad i sofaen, gik det op for mig, hvor let det er at påvirke sit liv uden at tænke over det. Hvordan al aktion medfører en reaktion. Som når et legeme påvirker et andet legeme og til gengæld selv bliver påvirket tilbage med en lignende kraft. Det ville være så nemt bare at træffe et valg, lade tidens flod flyde videre, lade mig skubbe væk, lade mig skubbe videre i blind overbevisning om min egen første indskydelses sandhed, men for første gang nogensinde – sådan følte det i hvert fald – vidste jeg, nej, følte jeg, som en del af mig selv, hvad det rigtige, sande valg var. Et valg, der rakte ud over mig selv, og som med fine fangarme greb ind i andres liv og passede sammen med deres.

„Jo, det har jeg,“ svarede jeg.

Dér kunne jeg være stoppet, men den berusende følelse af at kunne mærke mig selv rev mig med.

„Jeg har været tæt på at dø, og jeg har det, som om jeg skylder noget til hende, der reddede mig. Et eller andet.“

Hun nikkede.

„Men det er bare noget lort. Det er bagage fra uheldet.

Der er ikke noget sted i hele verden, jeg hellere ville være end sammen med dig. Her. Lige nu. Jeg har ventet i femten år på at lave om på den fejl, jeg begik. Jeg kan se det hele nu. Det jeg fik ud af den ulykke, det var ikke at forelske mig i den kvinde, der reddede mig. Det var at få chancen for at rette op på, at jeg var så åndssvag, jeg ikke fortalte dig, hvor meget jeg kunne lide dig dengang.“ Jeg tog hendes hånd. „Hvem ved, måske var det meningen, der skulle gå femten år, så vi ikke brændte det hele af på en teenageforelskelse. Måske var det meningen, vi skulle mødes som voksne.“

Jeg trak hende ind til mig, og hun lod sig trække med, og jeg fik en tåre i øjnene, men hun opdagede det heldigvis ikke, for hun lagde hovedet på min skulder.

„Du er fuld af lort,“ sagde hun, og jeg lo og tørrede diskret øjnene og sagde: „Gu’ er jeg da ej.“

Så lå hun stille. Hun trak vejret. Hun lagde hovedet tilbage og hviskede mig noget i øret. Jeg hørte ordene. Et liv passerede. Jeg hviskede noget tilbage. Hun lukkede øjnene.

Den morgen elskede vi ikke. Vi havde sex flere gange i løbet af aftenen og natten, men ikke den morgen. Den morgen nød vi bare hinandens selskab. Vi havde overskredet et eller usynligt punkt. Det, der var sket aftenen før, havde beseglet noget. Nu var det virkeligt. Nu var det sandt, og vi kunne mærke det begge to. Det var alvor. Vi kunne se tiden bredt ud foran os, og det var, som om vi ville mærke øjeblikket. Højtideligholde det.

„Lad os pjække i dag,“ sagde hun til sidst. Klokkeren var halv ni, og hvis vi skulle skilles og passe vores pligter, var det nu, det skulle besluttes. Vi vidste begge to godt, at det kom ikke til at ske. Hun havde bare sagt det først.

„Det er fandeme en aftale,“ svarede jeg og spurgte: „Hvad skal vi lave?“

„Noget af alt det vi ikke har gjort sammen. Der er ret mange ting, vi skal have indhentet.“ Hun pillede ved min hage.

„Lad os gå på museum,“ sagde jeg.

„Okay, du er ordenlig snobbet.“

„Lad os gå på Glyptoteket.“

Hun kunne ikke lade være med at smile. Tanken charmerede hende. Melde sig syg og se på kunst en solskinsdag med sin kæreste. Lade mobilen blive liggende på stuebordet og måske gå hjem at bolle bagefter og drikke hvidvin. Hun smilede, og hendes tænder glitrede.

Vi stod i krydset ved Tietgensgade og H.C. Andersens Boulevard og stirrede over på Glyptoteket, der lå i det klare lys og lignede en venlig, sovende kæmpe. Ved siden af os hvinede turisterne i Tivoli, og solen strålede om kap med min lykke. Jeg stirrede ned ad Line. Hun så fantastisk ud i de jeans og den taljerede skjorte. Under skjortens kant kunne jeg ane hendes hofter i de stramme bukser. Jeg fulgte linjen af hendes hånd op over hånden, over Burberry-uret, op ad hendes solbrændte underarm til albuen, hvor skjortearmet var smøget op, langs hendes overarm til skulderen. Åh, den glatte hud på hendes hals og hendes hage, og over læberne lå det fantastiske smil, som jeg vidste var til mig. Hun holdt øje med mig, mens jeg fulgte hendes næseryg op til solbrillerne. Der var spejlrefleks i dem. Jeg blev svimmel et øjeblik, da jeg indså, at hun ville tage dem af for mig. For mig ville hun tage dem af. Noget fangede hendes opmærksomhed.